

บทนำ

ในคืนที่เงียบสงัด...

โอซาวะ เคโกะขับรถไปตามถนนคดเคี้ยวกลางป่า สองข้างทางโอบล้อมด้วยต้นไม้ และยังมีคดสนิทเพราะไม่มีไฟถนนสักดวง

ถนนสายนี้เป็นทางลัดกลับบ้าน แต่บรรยากาศวังเวง ปกติแล้วเคโกะจึงเลี่ยงไม่ขับผ่านเท่าไร

ทว่าวันนี้ต่างออกไป เธอมีข่าวให้อยากกลับบ้านไปบอกโดยเร็ว

เคโกะยกมือแตะท้องโดยไม่รู้ตัว ตอนนี้ท้องยังไม่หนุนด้วยซ้ำ แต่ในครรภ์มีอีกชีวิตอยู่จริงๆ ความรู้สึกปีติยินดีแบบนี้เธอเพิ่งเคยได้สัมผัสรับรู้มันช่างสุขสันต์เหลือกว่าที่จินตนาการไว้มากมายนัก

คาซึฮิโระ สามีของเธอต้องดีใจจนร้องไห้แน่

พอเบนสายตามองเบื้องหน้า ต้นไม้ข้างทางขยับไหว แล้วเงาดำก็พุ่งพรวดออกมาตรงถนน

คนนี่นา...

เคโกะรีบเหยียบเบรกทันที คิวินลีชาวลอยตกลงจากล้อตอนที่รถหยุดกะทันหันพร้อมกับเสียงเบรกดังลั่นเสียดหู

๐ นักสืบวิญญาณยุคโมะ 3

รถกระชากตัวจากการเบรก แต่ไม่มีแรงกระแทกชนเข้ากับอะไร
...ไม่เป็นไรนา

เคโกะปลอบใจตัวเองพลางเปิดประตูด้วยมือที่สั่นเทาออกมาด้านนอก
มองเห็นบางอย่างกองอยู่ตรงมุมหนึ่งในระยะที่แสงไฟหน้ารถส่องถึง

หญิงสาวผมยาวนอนคว่ำห่างออกไปราวห้าเมตร

"เป็นอะไรหรือเปล่าคะ" เคโกะรีบวิ่งเข้าไปหา "แข็งแรงไว้"

เคโกะประคองร่างที่นอนคว่ำอยู่ให้หันขึ้น หญิงสาวสวยจนน่าตกใจ
ผิวขาวจัด จมูกก็โด่งเป็นสัน ชายกระโปรงฉีกขาด เลือดเซ็ดเป็นโนโคลน
เท่านั้นไม่พอ หล่อนยังไม่สวมรองเท้า โคลนเกาะติดเท้าเปื้อนเปลา และ
ยังมีรอยถลอกหลายแห่ง

หล่อนวิ่งมาบนเขาทั้งเท้าเปล่าทั้งนั้นหรือ ทำไมล่ะ...

"เป็นอะไรหรือเปล่าคะ" เคโกะนึกสงสัยพลางส่งเสียงเรียกซ้ำ

"อา..."

อีกฝ่ายร้องครางขณะบิดร่างอย่างทรมาณ

หญิงสาวยังมีชีวิต

"ทำใจดีๆ ไว้ นะคะ ฉันจะพาคุณไปโรงพยาบาล"

ร่างนั้นลืมหูลืมตาซ้ๆ เหมือนตอบสนองเสียงพูดของเคโกะ ดวงตาคู่นั้น
สวยเหลือเกิน แต่ไร้แวววาวกับดวงตาของตุ๊กตา

"ช่วยด้วย...หมอนั้นตามมา..." ริมฝีปากของหล่อนขยับ

หมอนั้น?

"เกิดอะไรขึ้นคะ"

หญิงสาวเบิกตาโพลง เกาะร่างเคโกะขณะที่ใบหน้าบิดเบี้ยว

"หมอนั้น..." หล่อนพูดเสียงแหบเครือโดยที่มือจิกเคโกะแน่น

"หมอนั้น?"

"ต้องหนี ต้องหนี ต้องหนี..."

หญิงสาวตัวสั่นเทา พูดทวนคำเดิมซ้ำๆ ราวกับหวาดผวบางอย่าง

"ใจเย็นไว้ นะคะ ใจเย็น"

เคโกะกอดร่างนั้นแน่น

"ฉันต้องหนี... หมอนั้น..."

พูดค้างไว้เพียงเท่านี้หล่อนก็หมดสติไปตั้งอู่

สวบสวบ

เคโกะหันขวับมองด้านหน้าตามเสียงต้นไม้ไหว

แสงไฟหน้ารถส่องให้เห็นชายคนหนึ่งยืนบนถนน เขาสวมสูทสีดำ และ
ทั้งที่อยู่บนเขาค่ามีดี เขากลับสวมแว่นกันแดดเลนส์มืดทึบ เคโกะชนลูกชู้
ทั้งร่าง หญิงสาวเคราะห์ร้ายคงหนีชายคนนี้มา เธอรู้สึกด้วยสัญชาตญาณ
ไม่ใช่คิดด้วยสมอง

อันตราย เราต้องหนี...

ทั้งที่คิดเช่นนั้น แต่ร่างกายไม่ขยับรากับถูกสายตาของเขาตรึงไว้ เหงื่อ
ผุดขึ้นบนหน้าผาก

"ความจริงแล้ววิญญาณของมนุษย์คือความมืดมิด" อีกฝ่ายพูดซ้ำๆ แล้ว
ยิ้มมุมปาก "...ลูกของผู้หญิงคนนี้นี่แหละจะพิสูจน์ให้เห็น"

ชายคนนั้นถอดแว่นกันแดด นัยน์ตาของเขาแดงฉานราวกับเปลวไฟ
ลุกโชน

ในคืนที่อากาศร้อนชวนให้รู้สึกอ่อนเพลีย...

หญิงสาวเดินอยู่บนถนนเชื่อมไปยังอพาร์ทเมนต์ อากาศร้อนจน
แผ่นหลังมีเหงื่อซึม เธออยากรีบกลับไปอาบน้ำจึงเดินเร็วขึ้นโดยอัตโนมัติ

สายลมอุ่นขึ้นพัดผ่าน เมื่อเดินมาถึงสวนหย่อมของอพาร์ทเมนต์หญิงสาว
ก็ชะงักฝีเท้า

"...นี่ ทำไมล่ะ"

เสียงใครกระซิบแว่วมากับสายลม

ดังจากไหนนะ เธอกวาดตามองหาต้นเสียง

"เอ๊ะ"

หญิงสาวหลุดอุทาน เธอมองเห็นเงาดำบนดาดฟ้าของอพาร์ทเมนต์

8 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 3

สูงเจ็ดชั้น แต่บริเวณนั้นมีตจมองรูปร่างหน้าตาไม่ออก รู้แค่ว่าเป็นเงาคนแน่
ทำไมคนไปอยู่บนนั้น...

จังหวะเดียวกับที่คิด จู่ๆ เงานั้นก็ทั้งตัวดิ่งลงมา

หญิงสาวตกใจจนกรีดร้องไม่ออก

เงาซึ่งมองดูเป็นร่างสีดำร่วงหล่นตามแรงโน้มถ่วง ก่อนจะตกกระแทก
พื้นถนนลาดยางพร้อมเสียงทุ้มหนัก

แรงสั่นสะเทือนตรงปลายเท้าแปรเปลี่ยนเป็นความหวั่นหวาด เอ๋อลิ้น
ขึ้นมาจากร่างของหญิงสาว

ร่างที่ร่วงจากคาดฟ้าเป็นผู้หญิงผมยาว แขนขาบิดงอผิดทิศทาง ศีรษะ
พุ่งกระแทกกับพื้นถนนจนเลือดไหลทะลัก

เห็นได้ชัดว่าร่างนั้นไร้ลมหายใจแล้ว

"...ทำไม"

มีเสียงดังเข้าหูหญิงสาวขณะยืนอึ้ง เป็นเสียงครวญครางต่ำทุ้ม เธอ
รู้สึกหนาวยะเยือกและสังหรณ์ใจไม่ดี

"...ทำไม... ฉัน..."

เสียงเดิมยังพูดต่อ

"ไม่!"

เธอกลั้นหายใจแล้วขยับถอย เพราะรู้แล้วว่าใครเป็นเจ้าของเสียง
แขนขาหักงอของหญิงปริศนาซึ่งนอนกองกับพื้นเริ่มขยับ ทั้งที่ตกจาก
คาดฟ้า ร่างนั้นกลับค่อยๆ ลุกขึ้นยืน ทรงตัวไม่ค่อยอยู่ราวกับลูกม้าคลอตใหม่

"ไม่จริง!"

เป็นไปได้ไม่ได้ หญิงสาวสะบัดศีรษะราวกับจะปฏิเสธภาพตรงหน้าให้ได้
แต่ความจริงเบี่ยงหน้ากลับไม่ลบเลื่อน

หญิงปริศนาผมยาวลุกขึ้นยืน แขนสองข้างตกห้อย หล่นนอกเดิน
ลากขาตัวแข็งที่อรรวกับผีดิบไปยังทางเข้าพาร์ตเมนต์

"...ทำไม ทำไม ทำไม..."

ร่างนั้นพึมพำซ้ำๆ ไม่นานนักก็หายเข้าอาคารไป

หญิงสาวผู้เห็นเหตุการณ์เข้าสันจนลึ้มก้นเจ้าเบา น้ำตาเม็ดเซื่องถึงกับ
ร่วงพรูจากสองตาเมื่อถูกปลดปล่อยจากความหวาดกลัวอย่างไม่เคยนึกฝัน
ในหัวกลายเป็นสีชาวโพลน เธอได้แต่ยืนอึ้งมีนงง ไม่รู้จะทำยังงีต่อ
เวลาผ่านไปนานเท่าไรไม่รู้

"...ทำไม"

เสียงเดิมดั่งขึ้นอีกครั้ง

ไม่จริง... เธอแหงนมองเหนืออาร์ทเมนต์ เจามนุษย์ปรากรฏอยู่บนนั้น
และแล้ว...

หญิงปริศนารายเดิมก็ร่วงตกลงมาอีก เลือดกระเด็นมาเปื้อนแก้ม

"...ทำไม"

ร่างนั้นขยับปากขณะค่อยๆ ลุกขึ้นยืน

หญิงสาวสบตาเข้ากับร่างไซกเลือด ดวงตาคู่นั้นดำมืดสุดลึกล้ำราวกับ
หลุมเชื่อมสู่ขุมนรก

"...ทำไมฉันถึงไม่ตายเสียที" ร่างนั้นพูดพลาวงกระอักเลือด

"กรี้ดดดด!"

หญิงสาวหวีดร้องเสียงดังราวกับจะฉีกทั้งคำคืนแห่งฤดูร้อน



บทที่ 1
ทฤษฎี



- 1 -

หลังให้แท็กที่จุดหน้าอาคารพาณิชย์สูงสี่ชั้น อิจิกาคะ มาโคโตะ
มองเห็นป้ายประดับไฟขนาดเล็กเขียนว่า 'สเน็ก'

เธอจ่ายค่าโดยสารแล้วรีบลงบันไดสู่ชั้นใต้ดิน

นี่เลยเวลานัดเกือบชั่วโมงแล้ว งานก็มักลากยาวตอนมินัดแบบนี้
มาโคโตะนึกหุดหงิดพลางผลึกประตูแต่งลายไม้บานหนักเข้าร้าน

ภายในร้านมีโต๊ะสี่ตัวกับเคาน์เตอร์ซึ่งนั่งได้ราวห้าคน เปิดไฟโทนสีฟ้า
สะท้อนบนผนัง ได้ยินเสียงเพลงแจ๊สเปิดคลอเบาๆ ร้านอาจไม่กว้างนัก แต่
บรรยากาศดีทีเดียว

หญิงสาวมองรอบร้านและเห็นอาซามิซึ่งนัดเจอกันทันที หล่อนนั่ง
ลูบหูหรือมวนเปรี้ยวตรงโต๊ะข้างทางเข้า

"ขอโทษนะที่มาสาย..." มาโคโตะตบไหล่เพื่อน

"ช้าสุดๆ"

เจ้าของริมฝีปากอวบอุ้มแก้มกำลังทำปากยื่นไม่พอใจ

14 นักสืบวิญญาณยาคุโมะ 3

สองสาวไม่ได้เจอกันนาน มาโคโตะรู้สึกว่เพื่อนเปลี่ยนไปมาก สมัยเรียนมหาวิทยาลัยอาซามิไม่ลุ่มบู่หรี่ ดูสุขภาพดีกว่านี้ ตอนที่ไปหน้านั้นกลับหม่นหมองแม้เครื่องสำอางอาจมีส่วนก็ตาม

แต่อาซามิยังเป็นคนสวยเหมือนเดิม

"ขอโทษจริงๆ นะ" มาโคโตะยกมือไหว้

"ช่างเถอะ ถ้าเป็นเพราะเรื่องผู้ชายฉันไม่ยอมทรอกนะ นี่ติดงานไซ้ใหม่ละ"

"อ้อ ทำนองนั้น"

"มาโคโตะผีนอยากทำงานหนังสือพิมพ์มาแต่ไหนแต่ไรแล้วนี่เนอะ"

หญิงสาวยิ้มแทนคำตอบ แต่จริงๆ แล้วยิ้มไม่ได้เต็มที่ เธอทำงานหนังสือพิมพ์ก็จริง แต่พูดไม่ได้เต็มปากว่าไ้งานเพราะความสามารถ ไม่ใช่เพราะพ่อซึ่งเป็นผู้กำกับการ

"ว่าแต่ไม่ได้เจอกันนานจริงๆ นั้นแหละ พวกเราเจอกันครั้งล่าสุดเมื่อไรนะ" มาโคโตะเปลี่ยนเรื่อง

"อืม... สมัยเรียนเลยมั้ง"

จริงด้วย เหมือนจะเป็นอย่างนั้น พอเรียนจบอาซามิกลับบ้านเกิดที่จังหวัดนากาโนะ พวกเขาส่งอีเมลหรือการ์ดอวยพรปีใหม่หากันบ้าง แต่ไม่ได้นัดเจอกันแบบนี้เลย

นี่เท่ากับว่าไม่ได้เจอกันสามปีแล้ว

"งั้นล่าสุดที่ได้เจอกันก็ตอนพิธีจบการศึกษานะสิ"

"ฉันไม่ได้เข้าร่วมงาน..."

อาซามิมีสีหน้ากระด้างขึ้นเล็กน้อย มาโคโตะจึงลองไล่ย้อนความทรงจำ

อ้อ อาซามิหยุดเรียนหนึ่งเดือนช่วงจบการศึกษาจริงด้วย เห็นว่าสุขภาพไม่ค่อยดี แล้วก็เรียนจบไปทั้งอย่างนั้น เธอค้นถามเรื่องไม่ควรถามไปจนได้

"จริงด้วย ขอโทษนะ"

"ไม่เป็นไร" อาซามิตอบแบบไม่คิดมากแล้วขยี้บู่หรี่กับที่เขี่ยบู่หรี่

"แล้วอาซามิมาโตเกี่ยวตั้งแต่เมื่อไร"

"เดือนก่อน ฉันเปลี่ยนงานนะ"

"อ้าวเธอ งั้นต่อไปพวกเราก็คัมด้วยกันได้สิ"

"ฉันไม่ยอมพลาดหรอก"

อาซามิแค้ยิ้มบาง ถ้าเป็นเมื่อก่อนหล่อนต้องหัวเราะลั่นแล้ว เวลาสามปีอาจเปลี่ยนคนได้หลายอย่าง

"นั่งก่อนเถอะ"

จังหวะที่ย่อนก้นตามคำชวน มาโคโตะเห็นชายแปลกหน้าสองคนนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม คนหนึ่งอายุราวสามสิบต้นๆ สวมแจ็กเก็ตสีเบจกับกางเกงยีนส์สไตล์ลาลอง อีกคนอายุไม่เกินยี่สิบห้า แต่งตัวแนวอเมริกันฮิพฮ็อพ ช่างเป็นคู่ที่ดูคนละขั้ว

"สวัสดีครับ"

ชายสวมแจ็กเก็ตโค้งทักทายอย่างมีมารยาท หนุ่มฮิพฮ็อพจึงพลอยผงกศีรษะทักทายตามไปด้วย

มาโคโตะนั่งลงข้างอาซามิและใช้ศอกสะกิดเพื่อขอคำอธิบาย

"อ๊ะ จริงด้วยสิ"

อาซามิแนะนำทั้งสามให้รู้จักกัน ชายสวมแจ็กเก็ตชื่อชินอิจิ เห็นว่าทำงานบริษัทรับจัดงานอีเวนต์ หนุ่มวัยรุ่นชื่อยูยะ สนุกกับชินอิจิ ตอนนี้อยู่เรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีสาม และทำงานพิเศษอยู่ที่บริษัทของชินอิจิ

มาโคโตะทักทายพวกเขาพอเป็นพิธี

"พวกเรารู้จักกันระหว่างรอเธอนั้นแหละ ให้พวกเขา นั่งด้วยแล้วกันนะ"

"จ๊ะ" หญิงสาวตอบแบบงงๆ

สมัยเรียนอาซามิไม่ใช่คนประเภทยอมคัมกับชายแปลกหน้าที่เข้ามาทำความรู้จักในบาร์ แต่หล่อนไม่ใช่เด็กมัธยมต้นไร้เดียงสา มาโคโตะอาจไม่จำเป็นต้องห่วงขนาดนั้นก็ได้อ

"รับอะไรดีครับ"

พอสงบจังหวะตอนเว้นช่วงคุย มาสเตอร์ผมยาวสวมผ้ากันเปื้อนสีดำก็ยื่นเมนูมารับออเดอร์ เขาดูเจียบขริม ไม่แสดงอารมณ์ทางสีหน้า

16 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 3

มาโคโตะดูเมนู แต่ไม่ขายสิ่งเหล่านี้เลย
ตอนนั้นหญิงสาวไม่หนักไม่ฝันเลยว่าหลังจากนี้จะเกิดเรื่องบางอย่างขึ้น...

-2-

โกะโตเอนหลังพิงพนักเบาะรถ พ่นควันบุหรี่พลางคลายเนกไท
ตรงที่นั่งข้างคนขับมือขวีนั่งกดแฮมเบอร์เกอร์สบายอุราจนกลิ่นคลุ้ง
ทั่วทั้งรถ โกะโตอยากบ่นแต่ก็ต้องยังปากไว้ การต้องมารับมือลูกน้องคนนี้
ทำให้เขาเหนื่อยไม่แพ้เวลาต้องคุยกับยาคุโมะเลย

"อย่าให้พลาดล่ะ"

มีเสียงดังผ่านหูฟังซึ่งรับสัญญาณจากวิทยุสื่อสาร

ชิมามูระ เอริโกะนั้นเอง... ผู้หญิงอะไรเสียงก้องสะท้อนห้องท้องเป็น

บ้า

โกะโตจอดรถตรงถนนหน้าสวนสาธารณะ มองจากตรงนี้ในมุมตแยง
สี่สิบห้าองศาจะเห็นหล่อนหมอบหลบกลางหมู่ต้นไม้ตรงมุมหนึ่งลึกเข้าไป
ในสวน

สวนสูง น้ำหนัก หรือท่าทาง มองยังไงก็เข้ารุ่นเซฟวิเวต แล้วใคร
จะมองไม่เห็น

"พูดกับใครนะ" โกะโตถาม

"ก็ต้องนายอยู่แล้วสิ"

เอริโกะสวนทันควัน

ทำไมรอบตัวเขามีแต่พวกเถียงคำไม่ตกปากกันนะ โกะโตเดาะลิ้นอย่าง
ไม่สบอารมณ์

"ฉันต่างหากที่ควรเดาะลิ้น คราวนี้ให้มันได้เรื่องนะ คนอย่างนายชอบ
ทำตัวไม่เข้าท่า อย่างเรื่องอัตลีโกะก็เหมือนกัน"

"หนวกหูหน้า! เรื่องนั้นไม่เกี่ยวสักหน่อย!" โกะโตตะโกนด้วยความโมโห
พูดพล่ามไร้สาระเป็นบ้า แล้วนี่เรื่องเมียโผล่มาได้ยังไง

"เกียวลี คิดว่าใครแนะนำอัสโกะให้รู้จักนาย"

"ฉันล่ะเสียใจจริงๆ ให้ตายเถอะ"

โกะโตรู้จักภรรยาเพราะเอริโกะแนะนำ หลอนเป็นเพื่อนร่วมรุ่นกับเขาสมัยอยู่โรงเรียนตำรวจจึงเป็นทั้งเพื่อนร่วมงานและเพื่อนสนิทของภรรยา เลยทำให้ชีวิตส่วนตัวของเขาถูกป่าวประกาศในหมู่ตำรวจ ซ้ำยังรู้ไปถึงยาคุโมะผ่านทางฮาตะ หมอชราโรคจิตด้วย

"กล้าพูดนะยะ ฉันต่างหากที่ต้องเสียใจ"

"เรื่องอะไร"

"ฉันไม่น่าแนะนำเพื่อนให้คนอย่างนายเลย"

"หมายความว่ายังไง"

"ทะเลาะกับนายที่ไร อัสโกะต้องหลบมาบ้านฉันทุกที่จนฉันต้องมาเตือนร้อนไปด้วย จบงานนี้แล้วมารับกลับให้เรียบร้อยละ"

เสียงตำรวจหลายคนหลุดหัวเราะดังจากหูฟัง

ยัยเอริโกะเฮ้ย แกลิ่งเราเล่นฆ่าเวลารอเธออะ

โกะโตกัดริมฝีปากแล้วตบศีรษะอิชิอิระบายอารมณ์

"คะ...คุณโกะโต! ทำอะไรครับ"

มะเขือเทศหล่นจากแฮมเบอร์เกอร์ของอิชิอิ

"หนวกหู!"

อิชิอิเปิดปากจะแย้ง แต่โกะโตใช้สายตาหยุดไว้

งานนี้ชักไม่สนุกซะแล้วลี

"ทำไมฉันต้องถูกลากตัวมาทำงานนอกหน่วยด้วย"

"แต่พวกเราที่ว่างกันจริงนี่ครับ มาเป็นกองหนุนก็ไม่เสียหายตรงไหน"

โกะโตบ่นระบายอารมณ์ แต่อิชิอิตื่นตอบจริงจังซะงั้น

"ฉันรู้หรอกเพีย"

อิชิอิพูดถูก พวกเขาตั้งกัศอยู่ที่ 'หน่วยสืบสวนพิเศษคดีระส่ำระสาย' ชื่อเรียกฟังดูดีเหมือนหน่วยที่คอยจัดการคดีที่แก้ไม่ตก แต่ความจริงสิ่งที่จะต้องระส่ำระสายมีแค่เอกสารคั่งค้าง แถมยังถูกแผนกอื่นมองว่าเป็นพวกว่างงาน จึงมัก

18 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 3

ถูกเรียกใช้ตามใจชอบให้เป็นกำลังสนับสนุน เช่น คอยซุ่มสังเกตุการณ์

คราวนี้ทั้งสองก็มาร่วมซุ่มดูอยู่หน้าสวนสาธารณะในย่านที่พักอาศัย เพราะเกิดคดีทำร้ายร่างกายผู้หญิงหลายรายซ้อน แต่ถึงจะเรียกว่าทำร้ายร่างกาย ความจริงก็แค่มาเฝ้าตักพวกโรคจิตใช้กรรไกรตัดชายกระโปรงหญิงสาว

อีแบบนี้ก็เหมือนถูกเขี่ยเข้ากรุละ... โกะโตพิมพ์ในใจแล้วทำเสียงเฮอะ ขึ้นจมูก

ดูจุดซุ่มดูนี่สิ ไม่ใช่จุดที่จะล็อกตัวกรณีคนร้ายคิดหลบหนีได้เลย เป็นนายตำรวจระดับหัวกะทิแล้วยังไง ทำไมเราต้องมาอยู่ใต้บังคับบัญชาพวกเด็กกว่า เช็งชะมัด

"พบบุคคลต้องสงสัย สูงราวร้อยหกสิบเซนติ์ สวมแจ็กเก็ตสีเขียว หมวกไหมพรมสีดำ... ตรงกับคำให้การของพยาน"

เสียงประหม่าดังมาจากหูฟัง

"ข้างห้องน้ำสาธารณะ"

โกะโตกวาดตามองตามคำรายงานทันที

นั่นไง! ห้องน้ำสาธารณะอยู่ติดถนนตรงไปด้านหน้าพอดี ชายท่าทาง น่าสงสัยยืนแนบแผ่นหลังกับผนัง เหลือบมองถนนตลอด

"เอริโกะ วนด้านข้างไปหยุดหมอนั่นไว้"

"รับทราบ"

"โกะโตกับอิชิอิรออยู่ในรถ"

"ให้รอทำไม ถ้าให้เอริโกะอ้อมไปจากด้านข้าง ด้านหลังคนร้ายก็โผล่สิ"

โกะโตกระแทกเสียงพลางขยับหูที่อยู่ที่เชียบูหรี จากนั้นเปิดประตูพุ่งออกจากรถ

"คุณโกะโต มีคำสั่งให้พวกเรารออยู่นะครับ" อิชิอิเรียกหัวหน้าไว้ ทั้งที่ยังถือแฮมเบอร์เกอร์คามือ

"พูดมาก ฉันรู้แล้วโว้ย"

"ก็รอสิครับ"

"นายรู้จักคำว่า 'พลิกเพลงตามสถานการณ์' หรือเปล่า"

"ครับ ในพจนานุกรมโคจิเอ็น* เขียนไว้ว่าปรับใช้วิธีให้เหมาะสมกับสถานการณ์และสภาพแวดล้อมในตอนนั้นๆ ครับ"

"ก็ตอนนั้นแหละตอนนั้นๆ ที่ว่า"

โกะโตพูดพลางมุ่งหน้าสู่หมู่บ้านไม่ลึกเข้าไปในสวนสาธารณะ พลาดแล้วที่สั่งให้เอริโกะเคลื่อนไหว คิดว่าคนร้ายจะหนีออกทางถนนนั้นแหละ

"คุณโกะโต พวกเราจะแย่งนะครับ"

อิชิอิตามมาต้อยๆ ด้วยท่าทางหวาดหวั่นเหมือนลูกสุนัข

"ถ้านายคิดแบบนั้นก็ไล่หัวกลับรถไปซะ"

"ตะ... แต่..."

เฮ้อ ไร้ประโยชน์ลึนดี

ทันใดนั้น...

"อย่าเข้ามา!" เสียงตะโกนดังก้องทั่วบริเวณ

โกะโตหันมองทางห้องน้ำ ชายคนเฝ้าก็กวัดแกว่งกรรไกรไววายด้วยท่าทางคลุ้มคลั่ง ตำรวจค่อยๆ ก้าวเข้าประชิดจากฝั่งซ้ายขวา

ชายคนนั้นเหลียวซ้ายแลขวาแล้วถอยหลัง ก่อนจะวิ่งพรวดเข้าป่าคนละทิศกับถนน

"หยุดนะ!" ตำรวจคนหนึ่งตะโกน

บอกแล้ว เห็นไหมล่ะ

"อิชิอิ ไปเร็ว!"

โกะโตวิ่งไล่คนร้ายทันที

"อื้อย!"

อิชิอิหกล้ม

เจ้าป่า! โกะโตไล่กวัดต่อ ทั้งให้ลูกน้องนอนร้องกุ่มหัวเข้า

"หยุดนะ! ไม่งั้นแกตาย!" โกะโตแหกปาก

อีกฝ่ายได้ยินก็หันหลังมอง

* พจนานุกรมภาษาญี่ปุ่นที่ได้รับความนิยมเชื่อถือและเป็นที่ยอมรับ

20 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 3

"ยะ...อย่าเข้ามา!" เขาตะโกนพลางทำหน้าที่เหมือนจะร้องให้
ชายต้องสงสัยอายุเข้าวัยกลางคน รูปร่างท้วมดูใจเสาะแบบที่มีให้เห็น
เคลื่อนไหวในรถไฟช่วงหัวโหม่งเร่งด่วน

ดูทำหน้าที่ทำตาลี น่าสมเพชชะมัด ทำอย่างกับเราเป็นฝ่ายคุกคาม
นั่นแหละ

"คิดจะลองตีเรอะ!"

โกะโตฉวยกระชากคอเสื้อ ผลักอีกฝ่ายนอนหงายบนพื้น ร่างนั้นไอโซลก
เพราะแรงกระแทก ตำรวจขึ้นนั่งคร่อมแล้วเงื้อหมัดขวา

วินาทีนั้นชายต้องสงสัยคงถอดใจที่จะหนีจึงยกสองมือปิดหน้า แล้วเริ่ม
ร้องให้พลางพูดขอโทษซ้ำๆ

"บ๊าเฮีย"

โกะโตสบดแล้วต่อพื้นดินอย่างหงุดหงิด ถ้าปอดแหกร้องให้แบบนี้ก็
ไม่น่าทำชะตั้งแต่แรก

หัวหน้าหน่วยปฏิบัติการหน้าอ่อนเฟิงมาถึง และคำแรกที่พูดกับโกะโต
ก็คือ...

"ทำไมออกจากจุดซุ่มดู"

ให้ตายสิ ไม่ว่าหน้าไหนก็เหมือนกันหมด

-3-

หลังมาถึงร้านเกือบหัวโหม่ง

มาโคโตะไม่ได้เจออาซามินาน ไหนจะยังมีชินอิจิกับยูยะซึ่งเพิ่งรู้จัก
กันมาร่วมวง ช่วงแรกจึงพูดคุยกถามตอบแบบไม่ค่อยเป็นธรรมชาติ แต่
ตอนนี้บรรยากาศเป็นกันเองแล้ว

ชินอิจิคุยเก่งมาก ช่างพูดคุย ทำให้คู่สนทนาคุยสนุกได้เรื่อยๆ โดย
ไม่รู้ตัว ส่วนยูยะไม่ใช่แนวพูดคุยกสร้างบรรยากาศครึกครื้น แต่เจ้าตัวจะคอย
รับฟังแล้วหัวเราะบ้าง เออออกตอบรับบ้างเสียมากกว่า หนุ่มคนนี้อาจมีนิสัย

จริงจังต่างจากรูปลักษณ์

"ฉันไปเข้าห้องน้ำหน่อยนะ"

ช่วงบสนทนาขาดตอน อาซามิหยิบกระเป๋าลุกขึ้นยืน

"คุณมาโคโตะคบกับใครอยู่หรือเปล่าครับ"

พออาซามิหายไปเข้าห้องน้ำ ชิโนจิกิสบตาหญิงสาวแล้วเอ่ยปากถาม

"ไม่มีค่ะ"

"จริงหรือครับ" เขาสนใจพูดเหมือนไม่ยากเชื่อ

"จริงสิคะ ฉันหัวบ่นอยู่กับงาน ไม่ค่อยมีดวงเรื่องผู้ชายด้วยค่ะ"

มาโคโตะยกไหล่

ไม่มีคนรัก แต่แอบชอบผู้ชายคนหนึ่ง... แต่มาโคโตะก็ไม่ได้พูดออกไป

ตำรวจหนุ่มคนนั้นจริงจังมากเกินไป เหตุ มาโคโตะลองเสียบเคียวหา

ข้ออ้างติดต่อกหลายครั้ง เขาไม่ถึงกับปฏิเสธ แต่ก็ไม่รู้ตัวเอาเสียเลย

ไปๆ มาๆ เธอก็หมดข้ออ้าง พักหลังจึงห่างเหินกัน

"งั้นหรือครับ ถ้าเป็นผมนะไม่ปล่อยคุณหลุดมือแน่" ชิโนจิกิพูดจา

ทำนองจับ

"คุณพูดแบบนี้กับผู้หญิงทุกคนใช่ไหมล่ะคะ"

"อ้อ ไม่เลย จริงไหม มาสเตอร์"

พอมาโคโตะแสวงกลับ ชิโนจิกิโบ้ยให้มาสเตอร์ซึ่งเข้ามาเก็บแก้ว

"เอ..." เขาตอบกำกวมแล้วหลบฉากไป

"ยูยะ คุณมาโคโตะสวยใช่ไหม" ชิโนจิสะกิดไหล่ร่นน่อง

ชายหนุ่มแคยกแก้ววิสกี้ขึ้นดื่มพลางหัวเราะ

"คุณอาซามิไปนานจัง" เขาคงทำตัวไม่ถูกจึงก้มมองนาฬิกาข้อมือ

ต่อนั่นเอง...

"กรี้ดดดด!"

อาซามิหวีดร้องมาจากห้องน้ำด้านในร้าน

"อาซามิ?"

มาโคโตะลุกวิ่งไปที่

22 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 3

"เป็นอะไรหรือเปล่า"

หญิงสาวเรียกผ่านประตู ไม่มีเสียงตอบ ซินอิจิกับยูยะวิ่งตามมาอย่าง
เป็นห่วง

"อาซามิ เป็นอะไรไป!"

มาโคโตะยังร้องเรียกพลางทุบประตู ทว่าไร้เสียงตอบรับราวกับด้าน
ในไม่มีใคร เธอแหงนทากับบานประตู พยายามจับเสียงด้านในแต่ไม่เป็นผล

"ขอโทษครับ"

มาสเตอร์พูดพลางแทรกเข้ามา รีบล้วงกุญแจจากกระเป๋าทางแกง
ร้องบอกว่า "จะเปิดแล้วนะครับ" พลังหมุนลูกบิด

ห้องน้ำมีดส้วไม่เปิดไฟ บนพื้นปูกระเบื้อง อาซามินั่งแปะกอดไหล่
ตัวลั่นเทา

"อาซามิ ไหวไหม" มาโคโตะถลันเข้าไปเขย่าไหล่เพื่อนด้วยสองมือ
เมื่อก็อซามิยังหน้าแดงเพราะแอลกอฮอล์ แต่ตอนนี้ใบหน้านั้นก็กลับ
ซีดเผือดไร้สีเลือด หล่นตอบเพื่อนด้วยการชี้กระจกด้านหน้าด้วยนิ้วลั่นริก
ทุกคนตรงนั้นพากันมองกระจกมัว

นับพลันนั้น...

ร่างหญิงสาวปรากฏร่างๆ บนกระจก ผมดำยาวตกปรก ใบหน้าซีดซีขาว
โศกเลือด ร่างนั้นลั่นกระตุก ริมฝีปากแตกแห้งม่วงคล้ำขยับซำๆ

"...ไปตายซะ"

เสียงครางต่ำลั่นสะเทือนอากาศ

ทุกคนที่นั่นหวัดร้องลั่นโดยที่ไม่สามารถควบคุมสติได้

-4-

เลิกเรียนแล้วฮารุกะมุ่งหน้าสู่อาคารชั่วคราวสองชั้นหลังตึกปี ห้องเล็ก
ขนาดราวสี่สี่เครื่องตั้งเรียงรายชั้นละสิบห้อง ทางมหาวิทยาลัยให้นักศึกษา
ยืมใช้เป็นห้องชมรม

เธอจะไปหาไซโต ยาคุโมะ สูดยอดคนหัวตื้อของญี่ปุ่น
 ฮารุกะไม่ได้มีเรื่องเดือดร้อน แค่อยากไปเจอเขา เธอคิดว่านี่คือ
 พัฒนาการขั้นยอด แต่จะเรียกว่า 'พัฒนา' ก็คงไม่ถูก ที่ผ่านมามันประหลาด
 ต่างหาก เธอไปหายาคุโมะที่ไรต้องพกปัญหาไปด้วย ทำให้เวลาเจอกันทีไร
 เป็นต้องถูกพูดประชดจนรู้สึกหดหู่

...แต่วันนี้ไม่เป็นไร

หญิงสาวหยุดยืนหน้าประตูห้องในสุดของชั้นล่าง บนนั้นแขวนป้าย
 'ชมรมคนรักภาพยนตร์' แต่ความจริงแล้วเป็นเรื่องโกหกทั้งเพ ยาคุโมะหลอก
 มหาวิทยาลัยและยืมใช้ห้องนี้เป็นเซฟแฮร์ลีย์ส่วนตัว

"หวัดดี"

ในตอนที่ยาคุกะพูดขณะเปิดประตู ไร่ร้อนก็พุ่งเข้ามาปะทะ เธอกลับ
 ไม่ให้อิสาลักแล้วมองด้านใน

"เธอก็แล้วเธอละ"

ดาบรื่อง่วงงุน ผมยุ่งกระเซิงเหมือนเพิ่งตื่น... ยาคุโมะนั่งเอนหลังพิง
 พนักเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามประตู พูดทักอย่างเซ็งๆ

ชายหนุ่มปลดกระดุมสามเม็ดบนของเสื้อเชิ้ตแขนสั้น โบกพัดพับๆ เม็ด
 เหยื่อผุดตั้งแต่หน้าผากถึงลำคอ

"ขอบอกเลย ที่นี้ไม่ได้มีไว้ฆ่าเวลานะ"

"ฉันก็ได้ว่างมากอย่างที่นายคิดหรอก รายงานเอเย่ งานพิเศษเอเย่
 ใครต่อใครก็ชอบชวน..."

ฮารุกะหยุดพูดกลางคัน ยาคุโมะไม่ได้ฟังเลย กลับหาวกว้างพลาง
 ยืดตัวแก้เมื่อย มือเกาต้นคอแกรๆ ดูเหมือนแมวไม่มีผิด

หญิงสาวเข้าไปเปิดตู้เย็นตรงมุมห้อง หยิบน้ำชาในขวดพลาสติกออกมา
 ดื่ม

"เธอเอาของพวกนั้นมาไว้ตั้งแต่เมื่อไร" ชายหนุ่มซักสีหน้า

"ตอนมาครั้งก่อน ซ็อกโกแลตก็มีนะ กินไหม"

ฮารุกะหยิบกล่องซ็อกโกแลตอัลมอนด์จากตู้เย็นออกมาโชว์

24 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 3

"นี่มันห้องของฉัน อย่าใช้ตามใจชอบสิ"

"ที่นี้ห้องชมรมคนรักภาพยนตร์ต่างหาก"

"เธอไม่ใช่สมาชิกสักหน่อย"

กะแล้วจะต้องมาไม่นี่ เธอกำหมัดชูขึ้นในใจเมื่อเห็นว่าเข้าแผน

"เสียใจด้วย ฉันเป็นสมาชิกชมรมคนรักภาพยนตร์เหมือนกัน"

"หา?"

"เมื่อวานฉันไปลงชื่อที่แผนกกิจการนักศึกษามาแล้ว"

ขนาดยุคโมะยังอ้าปากค้างพูดไม่ออก

เป็นไงล่ะ อึ้งเลยไหม

"ทำไมเธอถึงถือวิสาสะทำอะไรตามใจชอบแบบนั้น..."

"เอาเถอะน่า"

ฮารุกะนั่งเก้าอี้เป็นการตบตบ ดูเหมือนคราวนี้เธอจะเป็นฝ่ายชนะ

"ว่าแต่นายก็อยู่ในห้องร้อนขนาดนี้ได้เนอะ ไม่มีอะไรช่วยให้เย็นเลย

เธอ"

หญิงสาวหยิบผ้าเช็ดหน้าจากกระเป๋ามาซับหน้าผาก เข้าห้องมาได้
ไม่ทันไรเหงื่อก็ออกเสียแล้ว ขึ้นอยู่ที่นั่นทั้งวันเป็นลมตายพอดี

"พัสดมเสียนะ"

ยุคโมะใช้พัสดุไปที่มุมหนึ่งของเพดาน มีพัสดมที่มีใยแมงมุมเกาะ
เต็มแขวนอยู่ตรงนั้น

"ก็ซื้อสิ"

"ไม่มีเงินซื้อ"

"แล้วจะผ่านฤดูร้อนไปได้ยังไง อากาศยังจะร้อนขึ้นอีกนะ"

ฮารุกะหยิบสมุดโน้ตจากกระเป๋ามาโบกแทนพัดตามยุคโมะ

"บ่นนักก็กลับไปสิ"

"อะไรยะ คนเขาอุตสาห์มาหา"

"จำได้ว่าไม่ได้เรียกมานะ"

"ค่า ไรคะ" ฮารุกะแยกเขี้ยวขู่

ตอนนั้นเองเสียงเคาะประตูดังขึ้น คุณโกะโตหรือเปล่า... ฮารุกะแวบ
คิดขึ้นมา แต่รายนั้นไม่น่าเคาะประตู ต้องบอกว่า 'เข้าไปเถอะนะ' แล้วเข้ามา
เลยมากกว่า

"เชิญ ประตูไม่ได้ล็อก" ยาคูโมะพูดไปทางประตูกลางเสยผมกระเซิง
"ขออนุญาตค่ะ"

หญิงสาวสวยผมยาวสวมสูทสีกรมท่าเปิดประตูเข้ามา

"คุณเป็นใคร"

"ฉันชื่ออิตะ มิซึโฮะ เรียนอยู่ปีสี่มหาวิทยาลัยนี่ค่ะ" หญิงสาวตอบ
คำถามของยาคูโมะชัดเจน หล่อนดูเหมือนผู้ใหญ่ไม่เหมือนนักศึกษา

ฮารุกะสละแก้อื้อให้มิซึโฮะแล้วกางแก้อื้อพับจากมุมห้องลงนั่งข้าง
ยาคูโมะ

"มีธุระอะไรครับ"

"เอ่อ... ขอโทษที่มารบกวนนะคะ คือฉันมีเรื่องอยากปรึกษา รู้สึก
เกรงใจ..."

"ไม่ต้องเกรงใจยาว เข้าประเด็นเลย"

ยาคูโมะพูดห้วนๆ เหมือนปรามมิซึโฮะที่มัวแต่พูดโยนหินถามทาง
ช่วงแรกเธอก็เป็นแบบนี้... ฮารุกะนึกถึงตอนมาห้องนี้ครั้งแรกเมื่อ
หลายเดือนก่อน

"อ๊ะ ค่ะ ความจริงฉันกลัวใจเรื่องวิญญาณ..."

"วิญญาณ?"

ยาคูโมะเสยผมพลงนิ้วหน้า

"ช่วยฟังได้ไหมคะ"

"ถ้าแค่ฟังอย่างเดียวไม่มีปัญหาหรอก"

พอยาคูโมะไม่ปิดโอกาส มิซึโฮะก็ทำหน้าที่ใจขึ้นมา จากนั้นหล่อนก็เล่า
เรื่องวิญญาณหญิงสาวที่อาร์ทเมนต์แห่งหนึ่ง

...ทำไมฉันไม่ตายเสียที วิญญาณหญิงสาวพิมพ์อย่างนั้นแล้วกระโดด
จากคตาดฟ้าอาร์ทเมนต์ ไม่นานก็ลุกขึ้นเดินลากร่างหายเข้าอาร์ทเมนต์

26 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 3

แล้วก็...กระโดดลงมาอีก

วิญญาณหญิงสาวฆ่าตัวตายซ้ำแล้วซ้ำเล่า

ฮารุกะไม่อาจล่วงรู้ได้ว่าทำไมวิญญาณดวงนั้นถึงอยากตายขนาดนั้น

มิซูโฮะเล่าอย่างเดือดร้อนว่าตั้งแต่เห็นวิญญาณ หล่อนก็กลัวจนกลางคืนนอนไม่หลับ จึงอยากขอร้องให้ยาคุโมะช่วยจัดการเรื่องนี้

แต่ขึ้นชื่อว่ายาคุโมะ งานนี้คำพูดเย็นชาทำนองว่า 'ไม่ใช่ธุระของผม' หรือไม่กี่ 'พยายามจัดการเองนะ' ต้องออกจากปากแน่

นางสาวจิ้ง ฮารุกะมองมิซูโฮะอย่างเห็นอกเห็นใจ

ทว่าคำพูดจากปากชายหนุ่มกลับต่างจากที่เธอคิดลึนเชิง

"คุณคงเดือดร้อนน่าดู เข้าใจแล้ว ผมจะรับจัดการเรื่องนี้"

เดียวสิ เกิดอะไรขึ้น ที่กับฉันไม่เห็นทำแบบนี้เลย... ฮารุกะรีบกลืน

คำพูดก่อนที่มีนจะหลุดจากปาก

"คุณจะช่วยฉันหรือคะ"

มิซูโฮะทำหน้าที่ดวงใจแวบเดียวก่อนจะมีสีหน้าผ่อนคลายเป็นปกติ

...ฉันสิที่ต้องตกใจ

"แต่ผมไม่ช่วยฟรีๆ หรือคะ"

"เท่าไรคะ" มิซูโฮะมองชายหนุ่มอย่างประเมิน

"ค่าจ้างสองหมื่นเยน กับค่าใช้จ่ายอื่นๆ คิดตามราคาจริง ตกลงไหมครับ"

ถูกกว่าคราวเราจ้างอีก! โอ๊ย อะไรเนี่ย!

"ฝากด้วยนะคะ" มิซูโฮะก้มศีรษะต่ำ

ไว้ใจคนทำอะไรออกไปทีอย่างตาง่ายๆ จะดีหรือ สงสัยข้างลึกลับดีไหม รายนี้ละสืบแปดมงกุฏขอหาประโยชน์จากจุดอ่อนคนอื่นนะ

มิซูโฮะไม่อาจได้ยินเสียงในใจของฮารุกะ หล่อนจดที่อยู่พาร์ตเมนต์ที่เห็นวิญญาณกับเบอร์โทรศัพท์ใส่กระดาษยื่นให้ยาคุโมะ จากนั้นจึงก้มศีรษะอีกครั้งแล้วออกจากห้องไป

"รับงานง่ายเหลือเกินนะ"

ทันทีที่ประตูปิด ฮารุกะเท้าคางแล้วพูดขึ้น เสียงแข็งเอาการเพราะ
ทนชมอารมณ์หลายเรื่อง

"ฉันอยากได้พัคลมใหม่" ยาคุโมะบอกพลางหาวหวิดใหญ่

จริงอยู่ว่าการอยู่ในอาคารชั่วคราวกลางฤดูร้อนโดยไม่มีเครื่องทำ
ความเย็นเป็นเรื่องลำบาก แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...

"ราคาถูกกว่าคราวที่ฉันขอให้ช่วยอีก"

"ช่วงโปรโมชันนะ"

"โปรโมชันเฉพาะสาวสวยหรือไงยะ ไซลิ ฉันนะ..."

"รู้สึกว่าจะจะจิกกัดฉันไม่เลิกตั้งแต่เมื่อไหร่แล้วนะ"

จริงของยาคุโมะ เธอพูดอะไรของเธออยู่ ถึงจะรู้สึกตัวแต่ปากก็ยังหลุด
พูดอย่างยังไม่ทัน

"หล่อนอืมดีเสียด้วย"

"อะไร อยากอวดบ้างหรือไงว่าตัวเองอกไข่ดาว"

"ไข่ดาว... เห็นแบบนี้ก็พิชชะนะ"

"เธอเล่นมุกเธอ"

ยาคุโมะเลิกคิ้วข้างเดียว

"ฉันไม่ได้เล่นมุก! เคยเห็นหรือก็ไม่สักหน่อย!"

"มองผ่านเสียก็รู้แล้ว"

ชีวิตนี้รู้จักคำว่าละเอียดอ่อนบ้างไหม! โอ๊ย นำโมโหจริง!

ยาคุโมะหาวหวิดใหญ่โดยที่ไม่มีที่ท้าวว่าจะแคร่เสียงตะโกนในหัวใจ

ฮารุกะ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)